

Revista Vânătorilor

Organ al Intereselor Generale ale Vânătorilor

IANIE ȘI IULIE
: 1923 :

REVISTA VÂNĂTORILOR
Organ al Intereselor Generale ale Vânătorilor

Sediul : Str. 13 Septembrie No. 85 — București

ANUL V
No. 36-37

SUMAR

1) O întâmpinare. 2) O măsură nedreaptă de N. Cosăcescu. 3) Către toți camarazi vânători de V. Arbore. 4) Comunicări triste de Iacob dela Putna. 5) Să nu vă audă d-l director de M. Cornescu. 6) Amurg de G. I. Dela Putna 7) O primejdie la vânătoare de Iosif I. Petrescu. 8) La o vânătoare de lupi de C. I. Dinulescu. 9) Pôrcul furnicar de V. Bradul. 10) Dela direcția vânătoarei de Un vânător. 11) Dela societatea vânătorilor din Făgăraș. 12) O vânătoare de cocori în Dobrogea de Victor Papa Radu. 13) Ce-i ogarul și ce-i copoiul? de C. I. Dinulescu. 14) Aplicarea legii. 15) Insemnări. 16) Corespondența cu provincia. 17) Mica publicitate.

ATELIER DE ARMURARIE

BĂLIN CURCĂ

(fost 15 ani în atelierul E. BUCHMAN)

Aduc la cunoștința Onor. Clienței mele, precum și tuturor persoanelor-vânători, că în vederea timpului, am deschis un atelier special de armurărie în

Strada TURCULUI No. 3

și mă pot angaja, a executa orice lucrări și reparațiuni privitoare la *arme de vânatoare, de tir, cu glonț și de precizie, revolvere, pistoale, etc. etc.*, cu prețuri avantajoase.

REVISTA VANATORILOR

(Organ ale intereselor
Generale a Vânătorilor).

Publică: articole cu subiecte pur vânătorești; numele membrilor uniunei; numele donatorilor; lista contravenienților la legea de vânatoare; dări de seamă a societăților de vânatoare, etc.

Abonament **50 lei** anual.
Primește anunțuri comerciale după învoială

Mandatele se vor trimite numa pe adresa
d-lui Scraba

Sediul : STR. 13 SEPTEMBRIE No. 85
— BUCUREȘTI —

Citiți și răspândiți :

Biblioteca de aur a copiilor și tinerimei

Aprobată de onor. Ministerul Instrucției

Singura carte menită să îndrumeze pe cale bună copiii și tineretul.

Pretul popuar 2 lei exemplarul. Se vinde pretutindeni, și la Editura Românească G. Iliescu. Sf. Ionică 6, București.

Publică articole cu
subiecte pur vânătoarești

Abonament 50 lei anual

Primește anunțuri
comerciale

Revista Vânătorilor

Organ al Intereselor Generale ale Vânătorilor

IUNIE și IULIE

Anul al 5-lea

No. 36-37

Apare sub conducerea
unui comitet

Direcția și Administrația: Str. 13 Septembrie, 85. București

O întâmpinare

Ministerul de domenii prin decizia No. 53350/923 a hotărât desființarea Uniunii noastre de vânătoare, desigur sub influența persoanelor din desidența Uniunii, cari erau jenați de concurența noastră. Acești domni au văzut că societatea și Revista d-lor n'aveau nici o trecere în lumea vânătoarească, cu toată reclama boerească și pompa de care se serveau.

Consiliul de administrație al Uniunii Generale a Vânătorilor răspunde acestui amestec al ministerului, în cearta a două societăți particulare :

- 1) Printr'un protest adresat ministerului de domenii pe care-l publicăm aci;
 - 2) S'a adresat Contenciosului Administrativ al Inaltei Curți de Casație, pentru a anula acea decizie și care a fixat procesul pentru 16 Octombrie a. c.
- Avizăm pe amicii noștri să stea liniștiți.

Domnule Ministru,

Prin decizia D-voastră No. 53350/923 și publicată în Monitorul Oficial No. 60 din 19 Iunie 1923 se desființează vechea Uniune Generală a Vânătorilor și se interzice apariția Revistei Vânătorilor, a cărei firmă este înscrisă la Trib. Comercial.

Consiliul de Administrație al Uniunii, are onoarea a Vă face următoarea întâmpinare :

1) Fiindcă în prima parte a deciziei D-v se amintește de existența altei societăți cu nume asemănător și care s'ar părea că singură are dreptul a ființa, avem onoarea să aducem la cunoștința D-v, că Uniunea noastră este prima care s'a înființat la 5 Iunie 1919, cu acest nume și cu aceleași statute, pe care le avem și astăzi ; iar, la 1 Mai 1922, în disprețul statutului și ilegal s'a înființat Uniunea a doua, care pentru a se deosebi de a noastră, a adăugat cuvintele «din România» și și-a schimbat statutul ; înscriind și revista ei, după a noastră, la Trib. Comercial, cu acelaș nume.

Prin urmare, după legile țării, societatea noastră este singura în drept a purta numele de Uniunea Generală a Vânătorilor și a avea Revista Vânătorilor.

De aceia pentru luminarea acestui drept, am făcut apel la justiție și judecata este în curs Socotim dar că justiția are primul cuvânt asupra acestei neînțelegeri.

2) Art. 71 care se citează în decizia pentru desființarea Uniunii Generale a Vânătorilor credem că nu se aplică acestei societăți ; nu numai pentru că legea nu poate să aiba o putere retroactivă, dar prin însuși textul și spiritul legii.

In adevăr, legea nu hotărăște desființarea vechilor societăți existente, ci spune lămurit. în art. 71 : «Pentru exercitarea vânătoarei sau pentru ocrotirea vânatului se vor putea înființa societăți de vânat, Uniuni sau federale. Aceste societăți etc. Deci «se vor putea înființa» și că «aceste societăți» etc. ce se vor înființa.... etc., etc.

Societatea noastră nu s'a înființat după promulgarea legii și nici n'are de scop «exercitarea vânătoarei».

Fiindcă scopul ei, după cum se vede din statut este acela, de a strânge raporturile de prietenie între camarazi, a-i tine în curent cu tot ce privește sportul acesta, a le face înlesniri pentru procurarea materialului vânătoresc, a face reuniuni, congrese, etc. într'un cuvânt este pentru „ocrotirea vânătorului“.

Această societate, neavând a cere ministerului nici o înlesnire, nici o favoare, n'are nevoie a cere autorizarea de funcționare. Noi suntem constituiți în societate după legile țării și avem o revistă înscrisă la Tribunalul comercial, adică cu drept de a exista potrivit libertății presei, încât nu ni se poate aplica art. 71 din legea pentru protecția vânatului, nici a fi desființată printr'o simplă decizie ministerială. De aceea, socotim că Domnia Voastră ați fost rău informat, când ați luat o asemenea măsură în contra Uniunii Generale a Vânătorilor și a Revistei Vânătorilor și Vă rugăm să reveniți asupra ei.

De altfel, Domnule Ministru, credem că prin art. 71 legiitorul a înțeles să înlesnească societățile de vânătoare, pentru a profita de favoarea prevăzută în lege, de a lua cu înlesnire terenuri de vânat și a le putea folosi sub protecția legii și că legiitorul n'a înțeles prin acest articol, să impună tuturor grupurilor de vânători, care se reunesc între dânșii ca să-și aibă statute, să ceară autorizare, și să se supună la toate dispozițiile, adesea vexatoare ale formalităților administrative. De altfel, este și o imposibilitate de aplicare - a legii în acest sens, fiindcă ar atinge libertatea cetățenească garantată prin toate legile țării.

De aceea socotim că art. 71 n'a fost pus în lege pentru a tranșa un incident dintre două societăți, o lege personală, ci acela de a înlesni formarea și funcționarea societăților de vânătoare.

3) O ultimă învinuire ce se aduce Uniunii generale a Vânătorilor este aceea că activitatea ei este îndreptată în contra legii pentru protecția vânatului și regulamentul vânătoarei, precum și împotriva organelor publice chemate să o aplice

Răspundem mai întâiu prin colecția revistei noastre, din care se vede că învinuirea este nefondată. Afară dacă se socotește că constatarea lipsurilor legii și greșelilor administrației, care a luat o sumă de măsuri neplăcute pentru vânători nu pot fi criticate.

Ca cetățeni, cu drepturi rezemate pe legile țării, noi socotim că putem discuta legile și aplicația lor, cum și a releva orice îndepărtare a funcționarului public dela spiritul legilor afară dacă se socotește că legea pentru protecția vânatului, cum și organele publice de aplicarea ei, au o situație specială în stat; o suveranitate intangibilă oricărei critici, dar pe care n'o cunoaștem.

În considerația celor expuse aci, Vă rugăm, Domnule Ministru, să reveniți asupra deciziei No. 53350/923 și a primi încredințarea considerațiilor noastre.

O măsură nedreaptă

Ministrul de Domenii printr'o decizie recentă, spune că desființează „Uniunea Generale“ a Vânătorilor și „Revista Vânătorilor.“

Nu știu întru cât art. 71, citat în acea decizie, poate fi aplicat „Uniunii“ și „Revistei“, care nu are drept scop vânătoarea, ci este o societate de vânători, asupra căreia nici o lege, din țara românească, nu dă până acum dreptul ministerului de domenii; ceiace însă este real și mult regretabil este amestecul pe față a autorității într'o ceartă particulară.

Deși aruncat în mijlocul celor două Uniuni, prin alegerea mea ca președinte al uneia din ele, după despărțirea lor, totuși în urma propunerilor de pace ce am primit, am sfătuit la împăcare, și împreună cu d-nii Seulescu și Nedici am discutat posibilitățile.

Regret că nu s'a ajuns la o împăcare; și constat că prin decizia dată de minister, vrajba va fi și mai mare. Ea va împărți lumea vânătorilor noștri în două tabere dușmane, fără nici un folos pentru nimeni. Las ca fiecare să aprecieze de partea cui e dreptatea.

Dar dacă cineva poartă vină pentru aceasta, este desigur Consiliul de Administrație al celeilalte Uniuni, cari folosind marea protecție a oficialității, a împins la această soluție vexatoare pentru toată lumea vânătoarească.

Chiar recunoscând că brutalmente au reușit... dar moralmente, nu. Și de aceea las amicilor mei libertatea de a lupta și răspunde cum vor crede, fără amestecul meu, care totuși voiu rămâne în mijlocul lor, mulțumindu-le pentru onoarea ce-mi fac, alegându-mă președinte de onoare

N. Cosăcescu

Către toți camarazii vânători

„Uniunea boerească din România“ prin influența sa oficială, a determinat o măsură brutală și nedreaptă în contra noastră.

Vom analiza decizia ministerului de domenii, pentru ca toți vânătorii să vadă motivele care au determinat pe minister a lua această gravă și ilegală măsură. Din cuprinsul acestor motive se vede:

1. Că ceea ce a preocupat în primul rând pe minister, a fost să scape uniunea oficială boerească de concurența noastră; de sigur concurența morală, fiindcă noi nu urmărim nici un interes personal, ori de clasă.

2. Că ministerul interzice oricui a critica legea vânătoarei și persoanele sacrosante, cari compun organele de aplicație. Ministerul în decizia sa, o spune lămurit: „Uniunea critică legea pentru protecția vânătorului și organele de control“ etc. de aceea se desființează.

Atragem serioasă atenție a tuturor camarazilor noștri asupra acestei enormități, care răpește vânătorilor dreptul lor de a protesta contra tuturor vexațiunilor la cari sunt supuși prin aplicarea legii și mai ales prin măsurile administrative luate, prin circulări de administrație interioară a ministerului.

Dacă ne întrebăm: care este rezultatul aplicației acestei legi pusă acum? Răspundem: greutatea la recunoașterea societăților, cărora li se înapoiază statutele de mai multe ori; taxe mari pe câini, pe pușcă, permise; ridicări de arenze, ca să nu mai poată lua ori cine cu arendă locuri de vânătoare dela Stat; taxe diferite dela Societăți etc., și totul numai pentru a face fond bugetar necesar justificării înființării direcției vânătoarei și a inspectorilor plătiți cu lefuri mari—nu a celor onorifici—căci, primul inspector cu leafa mare este o rudă de aproape a unui înalt demitar al vânătoarei.

La toate acestea, n'avem alt drept decât al supunerii—după decizia Ministerului.—Ei bine, noi nu vom tăcea și facem apel la toți camarazii care gândesc și simt ca noi, să protesteze contra acestor măsuri și să susțină Revista noastră, care va apărea mereu, sub ori ce nume, numai prin dreptul de libertate al presei, libertatea gândirii.

Măsurile administrative și fiscale a îngreuiat din ce în ce folosința sportului vânătorilor cu mijlce modeste, încât, vânătoarea a ajuns un sport de lux numai la îndemâna celor bogați.—De ce acești bogați nu se mulțumesc cu atât, când și-au ajuns idealul?—

După ce s'au constituit într'o societate boerească, cu Inalta Protecție, la care cei săraci nu năzulesc; după ce prin ipfluența lor s'a făcut o lege care le dă drepturi de a participa, prin consiliul permanent, la administrația Statului și prilejul de a se înlesni mai mult prin influență—nu mai dă voce celorlalți să fie adunați în societate.—Și prin Art. 71 și-au introdus dreptul a «desființa»—clitiți bine—ori ce societate sub pretextul că toate trebuiesc să ceară auto-

rizarea, pentru ca ministerul să poată indica și condițiunile de funcționare și revocare (vezi Art. 71 din lege).

Este enorm, e neînchipuit pentru timpurile în care trăim. Și se datorește aceasta unor oameni crescuți în servilismul autocrat. al drăguțului de Impărat și slăbiciunii unor factori oficiali, care, dacă și-au dat seama până unde poate să se întindă dreptul și puterea statului, asupra libertății cetățenilor, le-au fost frică să se opue, ca să nu și piardă pâinea zilnică.

Mă surprinde, întrucât mă privește personal, că deciziunea a fost semnată de Domnul Ministru Al. Constantinescu, care pe lângă calitățile sale de abil om politic, îl cunoaștem cu toții, că este și un jurist consult de seamă al partidului liberal.—Eu nu'l cunosc ca pe un Ministru autocrat, fricos sau plecat, ca să mă dumeresc cum a putut fi «forțat» să semneze un act, contra conștiinței și credinței sale, un a.t care să învrăjbească și mai mult clasele sociale.

D. Al. Constantinescu, spirit împăciuitor, perfect administrator și incomparabil om politic, dacă a dat decizia în chestiune, sunt sigur că în jurul său au militat lucruri mari, dela persoane cu suflete mici, și că enormitatea actului comis de D-sa a fost lăsat pes eama acelora, care l'au forțat să'l facă, spălându-se pe mâini ca Pilat din Pont.

Deci, să fie bine stabilit: noi toți vânătorii nu vom fi în luptă cu D-sa, dar vom lupta legalmente cu camarila care la încercuit și'l gâtuie cu puterea lor, cunoscută de noi toți. Ori cât am fi de pesimiști, dacă o mai fi existând în lumea de după război pesimiști, nu putem crede că țara noastră nu s'a emancipat încă din mâna câtor-va boieri, a tot puternici odinioară pe la curțile domnești, ca să tăcem striviți sub călcâiul lor garnisit cu pintenii magnaților unguri, cari au terorizat Ardealul, până mai deunăzi și că acești factori, a căror stea a apus, nu trebuie să ție cont de noul factor de după război—poporul.—

În fața justiției, în care nu ne-am pierdut nădejdea, vom vedea până unde merge dreptul administrației și puterea Statului asupra cetățenilor.

În curând vom comunica tuturor amicilor noștri acțiunea noastră, sperăm prin numărul viitor al revistei.

Vasile A. bore

—xx—

Comunicări triste!

Acum câteva seri mă găseam într'o cofetărie. La o masă vecină, un grup de tineri ascultau povestirea unui tânăr proprietar—moșier—care povestea cu o nespasă satisfacție că a asistat la o frumoasă vânătoare de epuri și prepelițe: „Secerișul începuse de câteva zile. Era pe seară. În jurul mașinelor care secerau, mai rămăsese o postață mică de secerat, muncitorii au înconjurat postața de grâu neseceat; iar vre'o câțiva au făcut'o pe bătaiași și în câteva minute au ucis șapte șoldani, prinzând un însemnat număr de pre-

pel fi și cristei—lovindu-le cu bețele și acoperindu-le cu sumanele.

Am rămas uimit de satisfăcerea cu care povestea isprava la care asistase și la lipsa de necunoaștere a unei legi atât de trâmbițată în țara noastră, care n'a avut măcar darul, să ajungă până la urechile proprietarilor.

— La ce folos păzitorii noștri publici?, au ei contact cu sătenii? Cunosc un păzitor public, cari n'a tras în viața lui, nici un foc de pușcă și mă prind că nu e în stare să facă deosebirea între o prepeliță și un cristeiu, și câți vor mai fi?

— Dar omul nostru, are carnetul cu care călătorește cu jumătate preț pe C. F. R.?.. Are!!..

— În clipa aceia de necaz prin care am trecut, cât i-a durat povestirea tânărului moșier—mă gândiam—care ar fi mijloacele rezezi, sănătoase și mai practice, pe care le-am putea lua — pentru a înceta cât mai repede acest soiă și altele de distrugere în masa vânatului.

— Din multe, câte mi-au viscolit prin creier, m'am oprit la una — și vă rog, să nu râdeți de propunerea mea.

— Să se intervină la ministerul de culte, pentru a da ordin învățătorilor de la țară, să sfătuiască copiii de săteni, să apere vânatul, făcându-le chiar mici cursuri din legea poliției vânatului, semnalând întotdeauna jandarmului din comună, pe acei ce distrug vânatul prin diferite curse.

De asemeni să se intervină ca preoții, cari concomitent cu predicile, ce le țin duminicile în biserică, la țară, să sfătuiască sătenii, să apere vânatul, punând chestia chiar din punct de vedere religios, la păcatul ce-l fac, distrugând ouăle, puii și chiar animalele atunci când ele sunt în plină reproducere; iar ministerul de domenii, prin d. n.ii prefecti de județe să impună marilor proprietari, o pază mai corectă.

Cu asemeni mijloace și altele, poate vom împinge mai adânc în sufletele neștiutorilor—că și aceste viețuitoare, au dreptul și ele, la o epocă de viață mai liniștită.

Focșani 10 Iulie 1923.

Iacob dela Putna

Să nu vă audă d-l director.

Sunt vrc-o 30 de ani; Vânam becaține cu răposatul, bunul meu prieten Mihăileanu, în vâlcea de lângă ospiciul de nebuni „Mărcuța”. Dese ori terminam muniția și de multe ori am făcut vânători frumoase prin preajma Bucureștiului.

Înotând prin mlaștină, fără a ne uita cum punem piciorul, cu ochii la distanța unde puteam trage după becațină, atențiunea noastră fu atrasă de un biet sacagiu, căruia probabil îi murise calul, socoteam noi, și care se trudea din răspuțeri, să suie sacaua pe malul care țârmurea lunca, fără să isbutească să o suie decât la vre-o 3—4 metri aproape de margi-

nea de sus a pantei, de unde, slăbindui-se puterile o scăpa iarăși în vale.

Repetând acest supliciu de câte-va ori, am lăsat vânătoarea și i-am ajutat bietului om, împingând la saca până când a ridicat-o deasupra malului, unde omul foarte cumsecade a început să ne întrebe: cu ce am venit, cât am plătit la trăsură, cât ne costă puștile, câte focuri am tras, cât costă un câine, plata lui, întreținerea lui etc. etc. Și ce-ați împușcat domnilor? Două becaține? Fugiți domnilor, fugiți mai iute că vă închide și pe d-voastră la Mărcuța;... pe mine m'au închis pentru mai puțin lucru. Apoi și-a reluat sacaua, a împins-o până la marginea pantei și i-a dat drumul devale făcând un haz nespus de rulajul sacalei.

Ne costa pe atunci 4 -5 lei o becațină împușcată de noi, cari vânam sitarii la Mernani, în grădina societății de tir, becaține în valea Plângerei la Belu și acuma *vânătorii de astăzi vor să ne convingă că comercializând vânatul, fac operă sportivă aducând un enorm venit Statului — operă patriotică!*

Au însă un mare avantaju acei cari susțin comercializarea vânatului — ei nu vânează pe lângă Mărcuța.

Dar să nu fiu învinuit că mă desinteresez și că nu viu cu niciun fel de părere la ameliorarea stărei actuale, aduc trei propuneri:

1. Să nu se vâneze cu bătaie decât dela 1 Decembrie până la 15 Februarie. Ar scăpa și bietul sitar de sălbaticia masacrului primăvara.

2. Să nu se facă pe aceleași locuri decât o singură bătaie pe an.

3. În fiecare județ să fie rezervate anume moșii în care vânătoarea să fie cu desăvârșire oprită pentru vânatul folositor exceptându-se vânătorile regești.

Târgoviște —Iunie 1923.

M. C. CORNESCU

„Icoane vânătoarești”

„Amurg”

Cerul era pătat de nori subțiri cenușii, ce păreau ca niște vulturi, rotindu-se alene în jurul soarelui ce cobora spre apus.

Peste miriștile întinse, apusul lăsa o pace blândă. Ici colo, câte un țăran cu carul cu boi asvârlea ultimii snopi de grâu. O dumbrăvioară venită în sbor liniștit, se așează poponet pe vârful unei căpiți de fân din fața mea. Un stol de porumbei sălbatici, trec grăbiți, pe deasupra porumbiștelor, spre pădure. Sus pe furca unui puț părăsit, o cucuvea murmură parcă o rugăciune de seară; iar un stol de potârniche răslețite de goana ereților se strigau de zor la încrucișarea drumurilor ierbuite dintre lanuri.

Privind adânc, vedeniile acestei frumuseți ale naturei, mi-am adus aminte de versurile uitatului poet Depărățeanu:

„Mie dați-mi valea verde
Unde pierde
Omul negrele gândiri,
Unde-ți uiți de infamia
și sclavia
Auritelor zidiri.

Apusul dispărea încet. Obosit m'am tolănit lângă o copită de fân cosit, ce mirosea a salcie de cimitir... am adormit!

August 1922.

G. I. Dela Putna

O primejdie la vânatoare

Era după o zi ploioasă, prin luna Octombrie, din anul 1920, când eu și cu încă trei prieteni am pornit la vânatoare de iepuri „la sărite” prin viile din marginea nordică a orașului T. Măgurele.

Mergeam împânziți de-a curmezișul viilor, fiecare din noi în dreptul lui căutând în zig-zag, mai cu seamă prin viile mai buruienose sau părăsite; fiind cu atențiunea încordată, căci nu știam „de unde sare epurele”, și cu dorința de a trimite un „*bună dimineața*” urechiatului, iute de picior.

Abia trecusem un rând de vii, când observ înaintea noastră, ca la 250—300 metri, patru bivoli care pășteau în vii. Unul dintre ei, puțin mai razna, nu păștea ca ceilalți trei, ci adesea sta cu capul ridicat înspre noi.

Când ne-am apropiat ca la 150 m. de ei, observ că bivolul — care era un taur de o mărime extraordinară — sta pe loc, cu capul în sus și cu botul întins spre noi, când noi prin felul vânătorei noastre — „la sărite” — căutând urechiații, luam o direcție opusă sau laterală taurului, iar când mergeam spre el, pornea și el spre noi, cu botul întins și cu pașii rari și majestoși.

Eu, ca unul care sunt născut, crescut la țară, unde am avut fel de fel de vite, din atitudinea lui, am dedus numaidecât că e un taur năvălaș — care împunge —, din care cauză mi-am și schimbat direcția înlături, spre flancul stâng al nostru.

Prietenul meu de vânatoare, Manole, care până aci se aflase în stânga mea, și rămăsese mai în urma liniei noastre, văzându-mă pe mine că am luat-o la stânga, și că las ne căutat un loc de vie părăsit, bine îmbrăcat cu burueni care se găsea însă în direcția taurului, nu vru să-l lase necăutat, și fără ca eu să-l observ că mi-a tăiat drumul pe la spate, o ia înspre acel loc. Nici nu a apucat să intre bine în acel loc și când era ca la 50 metri de «taur» acesta s'a și repezit spre Manole, care disperat o ia la fugă înspre mine.

Nu am observat toate acestea decât în momentul când am auzit pe Manole strigând cu un glas răgușit de disperare «*mamă!*» Când văd pericolul îi strig din toate puterile: «Nu fugi! Trage!» iar el instinctiv trage ambele focuri deasupra capului

taurului, care nu era decât la 2 metri de Manole. În acest timp am sosit și eu în ajutorul lui ca să-l scap.

Din cauza detunăturilor puternice, taurul mirat se oprește pentru un moment, și noi începem retragerea, cu armele întinse; iar, când taurul da să ne atace descărcăm câte un foc de pușcă deasupra capului lui. Acesta se oprea pentru un moment, dar își relua din nou atacul, cu mai multă furie, în care timp bietul Manole, care din roșu se făcuse ca lămâia, clănțănindu-i și dinții din gură, s'a retras rămânând eu singur cu «dihania», căruia într'un moment mai periculos i-am trimis un foc în greabăn; și profitând de ocazia momentului, până să-și revie, o iau la sănătoasa, pe cât mă ajutau picioarele, retrăgându-mă după un gard viu de lemn cânesc, ce se afla în imediata apropiere a unui cap de vie.

În același moment însă apare un alt prieten al nostru, care, atras de strigătele noastreperate și focurile de pușcă, venea cu un arac în mână, și ca dela vre-o 40 metri începe să amenințe „taurul” cu aracul și strigă la mine:

«Ce, vă e frică de un bivol?»

«Nene Stroie, nu arunca aracului!» El neascultând aruncă cu aracul deasvârșit în taur, care nu stă pe gânduri și se năpustește la el.

Eu văzându-l în pericol, uit de pericolul prin care trecusem și sar, și în ajutorul acestuia. Îl scap, fuge și acesta, și rămân din nou eu singur cu dihania înveșunată, după un boschet des de salcâmi salvatori pe care-l ocoleam la fugă gonit de «taur», când într'o parte, când în alta.

La un moment dat «bivolul» se repede prin deșișul de salcâmi — cari trosnesc de puterea și mărimea colosului — ca să-mi taie drumul. Văzând pericolul, trag repede un foc asupra lui, ca să profit de ocazie, scot din buzunar cele două cartușe cu glonț ce aveam pentru dropii, și mă decid a-i trimite un glonț în cap, dar din goană nu nimeresc să introduc unul în țeava a treia, ci ambele îmi cad jos și rămâi numai cu un cartuș în pușcă. Repezind din goană cartușul cu alică pentru urechiați, profit din nou de acest moment de zăpăceală a bivolului și fug în șanțul apropiat, unde dispar din vederea lui, după un gard viu. Camaraziți mă așteptau privind cu groază, după o coastă, dela o distanță respectabilă, unde m'am putut odihni puțin reculegându-mă, în care timp prietenul Manole... într'un deșiș de burueni, își schimba «micul echipament».

Repet că toate acestea s'au petrecut într'un timp relativ scurt; iar pericolul era extraordinar de mare, din cauză că noi nu plecasem la vânatoare de «bisoni», și neașteptându-ne la asemenea surprize aveam cartușe cu alică mărunte pentru urechiați.

După câteva zile am aflat, că tot acest taur omorâse un om din comuna învecinată, iar pe altul gonindu-l până într'o casă, a dărâmat fereastra cu o parte din zidul acesteia.

În acea zi fatală, am fost atât de emoționat încât am scăpat trei urechiați unul după altul ca un «brân-

zoi». Tocmăi pe seară am băgat la geantă și eu doi urechiați; căci în acel an nu era actuala lege pentru ocrotirea vânatului și era atâta vânat, încât la sărite în 3—4 ore, în apropierea orașului, împușcam câțiva iepuri. Niciodată nu veneam acasă cu mâna goală ca acum.

Deci ca încheere la cele întâmplare zic:

«*Feriți-vă de bivoli cari iau poziție, atunci când mergeți spre ei.*»

Iosif I. Petrescu

La o vânătoare de lupi

La o șezătoare, unde eram adunați mai mulți camarazi, decedatul vânător Alex. Ciurezu, fost pe timpuri multă vreme funcționar, ne istorisea pățania avută, de vânătorul, bătrânul de azi, Ion St. Didu la o vânătoare de lupi. Istorisirea o începea astfel: „Nu-mi plăcea să mă duc la vânătoare decât cu prietini mei Nișu Cică azi decedat și Ion St. Didu, însoțiți în totdeauna de minunatul copoi „Paliu“ care gonea după urma iepurelui foarte bine. Intr'o zi de toamnă, când toată lumea era în culesul porumbilor și alții începuse a-și ară ogoarele, când tot vânatul era în pădure; hotărîm ca dimineața zilei următoare să ne ducem la vânătoare în pădurea Pleniței, care megieșă fiind cu a Gemenilor și Verbiței făceau în total peste 6.000 pogoane. Faptul acesta l'am executat întocmai, căci în dimineața următoare, după ce ne întâlnim tustrei, după ce luăm o gustare, pornim cu tolbele pline cu merinde și cu credinciosul „Paliu“.

După o zi de goană, zi când pădurea era plină de tot felul de vânat, ghinionul se ținea de noi, căci a fost imposibil a împușca un iepure. Aproape de seară ne întâlnim cu un muncitor, care ne spuse, că chiar în acea zi, dând caii la pășune, i-au fost atacați și sfâșiați de lupi. Ne hotărîm a rămâne noaptea în pădure, în necazul ghinionului ce avusesem ziua, și a pândi seara și dimineața la lupi. Zis și făcut. Dar, beleaua cea mare era copoiul care trebuia înlăturat, căci, la vederea lupilor, ar fi lătrat și am fi pățit iarăși ghinion. Vânătorul Ion St. Didu se decide a lua copoiul sub a sa îngrijire, spre a nu se strica rostul pazei. Am plecat fiecare în diferite puncte unde era deșeușul mai mare, așezându-ne la pândă. După ce a innegurat, ne-am sculat din pază îndreptându-ne spre locul hotărît de întâlnire.

Nici un sgomot, nici o detunătură nu se auzise.

După un timp de așteptare, văzând că tovarășul Ion St. Didu nu mai vine, ne-am îndreptat spre el.

Aci, inchipuiți-vă priveliște.

Tovarășul, Ion St. Didu, ținea strâns de gât, pe credinciosul „Paliu“, care scosese limba; iar tovarășul cu ochii ficși pe un colnic și atras de sgomotul nostru, tot n'a putut face vre-o mișcare. Auzind vaetele noastre că bietul „Paliu“ murise, și revine și dânsul în fire și după multe boceli pentru „Paliu“ numai ce-l aud: „Măi fraților! pe acest colnic văzui o haită de lupi, și pentru ca Paliu să nu o sperie — căci începuse să mărie — l'am strâns de gât, dar ee folos c'am uitat că am pușca. Și iarăși după un timp, bre,... măi fraților,

afurisit ghinion, în rea urmă călcărăm la plecare. Nici un iepure,... nici lup... și rămăserăm și fără Paliu, ce ne-om face acum?“ Bietul om! de frică strânsese copoiul de gât, până ce se sufocase și murise. A trecut mult de atunci. Cei doi tovarăși ai bătrânului Didu s'au dus, iar el tot ne mai însoțește la vânătoare și de multe ori când îl întrebăm de această pățanie numai ce-l auzim: „Ei băieți, sunteți copii, atunci pădurile erau virgine, te îngrozeai ziua, dar seara!

Aci locuiau hoții pe cari poterile îi căutau și nu-i găseau. Atunci era de vânat. Cine știa atunci să împușcă iepurile din fugă, acum însă și copii îl împușcă“.

Const. I. Dinulescu.

Porcul furnicar

În Africa australă trăește unul dintre cele mai curioase animale, care rar îl veți găsi prin muzeele europene; de oarece se arată prin păduri numai noaptea și e prins cu mare greutate. Cu râțul, el sapă canale foarte complicate. Nu se nutrește decât cu furnici pe care le scoate din furnicar cu limba lui cea lungă, unsă cu un lichid cleios și zaharat. Ziua stă în vizuinele lui, sub pământ. Noaptea ese după mâncare, dar are auzul foarte fin și cum aude cel mai mic sgomot, repede se vâra în vizuină. Dacă e departe de palatul său, atunci—cu râțul—în două, trei minute sapă o gaură destul de mare, în care să și ascundă corpul său, care e destul de voluminos.

V. D. Bradul
Publicist

Deja direcția vânătoarei

Recomandăm Circulara de mai jos tuturo societăților de vânătoare ca să-și dea părerea asupra ei

Domnule Președinte,

Conform art. 71 modificat din legea pentru protecția vânatului publicat în Monitorul Oficial No. 12 din 19 Aprilie 1923 și a compturilor art. 72 din aceeași lege.

Vă facem cunoscut următoarele:

Art. 71. Pentru exercitarea vânătoarei sau pentru ocrotirea vânatului se vor putea înființa societăți de vânătoare, uniuni sau federale.

Aceste societăți, uniuni sau federale nu vor putea funcționa decât pe baza unui statut și a autorizării dată de ministerul agriculturii și domeniilor.

Pentru obținerea definitivă a autorizației se stabilește următoarele condițiuni pentru funcționare și care urmează a se introduce în statutul acelei societăți.

1. Membrii în societate trebuie să fie numai cetățeni români.

2. **Se limitează numărul membrilor** fiecărei societăți.

3. Filialele nu pot fi admise decât cu aprobarea specială a ministerului agriculturii și domeniilor, arătându-se precis în ce loc voesc să funcționeze acele filiale și scopul lor.

4. Se va prevedea în statut, excluderea membrilor cari calcă legea sau lucrează verbal sau în scris contra intereselor generale ca protecția vânatului, înmulțirea lui.¹⁾

5. Societatea își ia răspunderea, ca toți membrii ei să fie în conformitate cu legea atât în ce privește plata taxelor de vânat cerute de lege cât și respectarea legii.

6. Membrii se obligă a ucide un număr anumit de vânat răpitor anual și societatea va raporta ministerului la finele fiecărui an, executarea acestei dispozițiuni.

7. Se va prevedea în statut măsurile ce vor lua pentru hrana vânatului în timpul iernei.

8. Societatea se înființează numai cu scop și caracter strict vânătoresc.

9. Permisele și circulările se vor libera sau trimite membrilor numai în limba română.

10. Adunări cu alt caracter decât cel vânătoresc nu se vor face.

11. Societatea va stăruia să se execute de către toți vânătorii din localitate dispozițiunile ministerului cu caracter general.

12. În caz de desființare, fondul societății de orice natură va trece la fondul de vânat creat la ministerul agriculturii și domeniilor art. 98²⁾.

Statutele astfel modificate se vor trimite în dublu exemplar cel mai târziu în 30 de zile dela primirea acestuia la ministerul agriculturii și domeniilor, direcția vânătoarei pentru aprobarea și liberarea autorizației de funcționare.

Societățile ce au deja autorizații le va înapoia odată cu statutele modificate în sensul celor de mai sus.

p. Ministru

(ss) *Indiscifrabil*

p. director

(ss) *Indiscifrabil*

Sunt în această circulară măsuri vexatorii, ca cea dela No. 2 pentru limitarea numărului membrilor fiindcă la ce ar sluji ca dela început să se închidă ușa tuturor celor ce ar mai voi să intre în societate. Din contra interesul bunei rândueli a sportului este ca societățile să coprindă pe toți vânătorii din localitate. Așa se face deprinderea respectării legii de vânătoare și a unei vieți de camaraderie.

Tot asemenea dispoziția dela No. 3 ; pe când cea dela No. 4 este chiar închizitorială. Ea pune societatea în condițiile poliției de siguranță ceiace este nedemn, iar pe membrii ei sub un regim de spionagiu care ofensează pe om.

Sunt unele dispoziții pur și simplu ridicole, nese-ricioase, ca cele dela N-rile 6 și 7 cari nu se pot realiza nicăeri. Astfel cum s'ar putea fixa dinainte câte capete de ciori, p. ex. se fixează să aducă anual fiecare membru. Înțelegem să se recomande societăților a se ocupa cu stărpirea pasărilor răpitoare. Mai mult chiar, să li se ceară a raporta în fiecare an numărul animalelor stricătoare ce s'a ucis.

Tot asemeni am vrea să știm cum s'ar putea face iarna adăposturi și locuri de hrană pentru epuri ori pentru potârnicchi în câmpie deschisă, unde epurile ar fi păzite de braconier când vine la hrană ?

Probabil că aceste măsuri sunt luate după recomandările specialistului d. Nedici, care traduce neobosit din cărțile ungurești toate dispozițiile luate în parcurile magnaților unguri, fără nici un discernământ, numai pentru a ne arăta și a se recomanda *mare specialist vânător*.

D. Nedici și-a propus să ne învețe regulile de vânătoare; *ba chiar și exercițiul vânătoresc în detaliu*. Și o face cu o stângăcie, nepricepere și insuficiență ridiculă ; și într'o limbă românească pocită. Sfătuim pe d-l Nedici să nu se mai ostenească închipuindu-și că acum învățăm dela d-sa regulile de vânătoare. Toată lumea a văzut măsura priceperii sale din conceptul legii de vânătoare copiat parte după vechea lege scurtă și clară și parte după legile ungurești ; dar amestecate în așa încurcală și date într'o confuză redactare că a nemulțumit toată suflarea vânătoarească.

Noi însă sperăm că d. Ministru, va pune rânduiala la direcția vânătoarei unde se iau atâtea măsuri vexatoare pentru societățile de vânătoare, încât suntem nevoiți a ne lipsi de foloasele aprobării.

Societățile pot și fără a se mai expune atâtor

CERCUL VÂNĂTORILOR

DIN BUCUREȘTI. — BULEVARDUL I. C. BRATIANU, No. 3.

Anunță pe toți VANATORII și toate SOCIETĂȚILE de VANATOARE din ȚARA că cu începere de la 1 APRILIE a. c., a înființat un mare MAGAZIN de ARME, ACCESORII de VANATOARE și MUNIȚIUNI, de unde fiecare VANATOR și SOCIETATE și le poate procura cu prețuri mult mai eftine ca în altă parte.

vexațiuni, amânări trimeteri și retrimeteri ale statutelor înapoi. Oricine după legile țării poate arenda un teren de vânătoare dela ori și cine.

Noi am fi înțeles mai ușor ca prin înființarea unei direcțiuni speciale de vânătoare, și condusă de camarazi,—cum au pretenția—să cerem înlesniri prin aplicarea unor reguli, cari să ajute la respectarea dreptului de vânătoare al fiecăruia. Nu înțelegem însă să ne administreze polițienește, cu amenințări de restricțiuni și pedepse și diferite mizerii. Și tocmai aceasta este concepția și coprinsul circulației de mai sus, care s'a trimis tuturor agenților, fiindcă suntem înștiințați și prin ocoalele silvice. să ne conformăm acestor dispoziții.

Cunoaștem pe dl. Al. Constantinescu ministrul domeniilor om ponderat și excelent administrator și îl rugăm respectuos, să se mai uite și la năsbățiile și ilegalitățile direcției vânătoarei.

Un vânător

Dela soc. Vânătorilor din Făgăraș

Comitetul societății vânătorilor din Făgăraș, al cărei președinte este d. Dr. Șerban de Voila a adresat adunării generale un raport amănunțit asupra societății, dela înființare, până 'n prezent.

În acel raport pe lângă chestiunile pur interne ale societății ca : gestiunea sa bănească ; data înființării la 1889, numărul membrilor (178 dintre care 133 membri ordinari și 45 membri îndreptățiți); măsurile luate pentru pază și îmulțirea vânatului, etc., comitetul se ocupă în darea de seamă și de actuala lege de vânătoare arătând că ea :

«Cuprinde unele dispozițiuni, care nu se pot aplica, fiind în textul legii articole de prisos, care încurcă înțelesul ei. Altele sunt chestiuni de regulament în cadrele cărora pot căpăta mai multă desvoltare».

«Nici în legea de vânătoare și nici în ordinele de executare și special ale direcțiunei vânătoarei nu se cuprinde principiul atât de necesar și mult simțit, mai ales față de amatorii de vânat din comunele de sub munte, și anume : ca eliberarea permisului de vânătoare să fie legată de obligamentul de a fi oricine membru al unei societăți de vânătoare cu statutele aprobate, căci numai o atare societate poate înlesni educația respectului legii și dragostea de a cultiva și menaja vânatul, delătând astfel lăcomia de a ucide cât mai mult vânat și nu rare ori chiar și în timpul oprit»... etc.

Punem această circulară în vederea direcției vânătoarei din ministerul de domenii, așa de susceptibilă la criticele aduse legii și activității d-ilor.

Am vrea să vedem, ce măsuri vor lua contra unei societăți recunoscute, cu un președinte care este inspector de vânătoare și un cunoscut jurisconsult.

Acum se va vedea ridicolul la cari s'au expus prin decizia dată contra Uniunii Generale a Vânătorilor, cu cari de altfel va avea de furcă în fața justiției.

O vânătoare de cocori în Dobrogea

Cele mai bogate locuri ale țării noastre în vânăaturi, de păsări sălbatice, atât călătoare cât și indigene este «Dobrogea» Această parte a țării care este înconjurată de apele Dunărei cu bălțile ei și Marea Neagră cu ostroavele, iar mijlocul acoperit de câmpii deluroase, cu satele restirite la depărtări mari.

Odată cu sosirea toamnei vin păsările călătoare în tabere mari precum cocori, găște, gaițe și altele oprindu-se în aceste locuri, făcând popasuri mai mari găsindu-și locul prielnic de adăpost și de hrană în bălțile Dunărei pe la Gârliciu, Dăeni, Ostrov, până aproape de Măcin și pe câmpiile acestor sate care sunt împeștrite cu miriște și tarlale mari de porumb, aicea sosesc cocori pe la 1 Septembrie și stau până la sfârșitul lui Octombrie — când pleacă mai depărte în orient — găsind hrana abondentă ca porumb, scuturături de orz și grâu precum și samurastră de orz verde.

Noaptea le petrec prin bălțile Dunărei, așezându-se în cârduri pe marginea bălților cu picioarele în apă având paznici împrejur.

În zori de zi se aud din depărtare prin bălțile stufoase croncănitul lor care e semnalul de plecare la jocurile de hrană, atunci se înalță și zboară în văzduh așezându-se în rânduri unul după altul, formând un unghiu în formă de cârlig ; iar în capul rândului să află căpitanul, un cocor mai bătrân care conduce lanțul de cocori, și orice mișcare o observă dela distanță și dă semnalul de alarmă prin croncănit scurt, iar dacă li se pare ceva suspect, atuncea rândul se înalță în sus și trec în ocolire la dreapta sau la stânga după mai mulți kilometri de sbor pest câmpii și 'și aleg un loc liniștit spre a se lăsa jos la hrană. Acesta este de obicei o miriște mare deschisă pe lângă o tarla de porumb.

Cu multă atențiune se lasă 'n jos, în formă de cerc spiral până la pământ, rămânând în sbor deasupra cioporului o santinelă care rotește în aer la o înălțime de 100 metri și face paza de sus, iar la dreapta și la stânga jos la 50 metri, departe de cârd, se postează câte o santinelă de cocor, care stau și privesc în toate părțile cu capul ridicat în sus, pe când cioporul înaintează cu pași înceteți spre tarla cu porumb și aicea se apucă de desghiocat frunzele depe știuleți așa că lucrează foarte repede până ce se satură bine. Santinelele la cea mai mică mișcare ce li se pare că se simte împrejur, fie de om sau alte animale dau semnalul de alarmă printr'un croncănit scurt și atuncea cioporul să ridice în sbor înălțat formându-si rândul de sbor. Dacă hrana le-a fost îndestulătoare atuncea se îndreaptă spre bălțile Dunărei; iar dacă nu, atunci își caută un alt loc de hrană la depărtare mare.

Când se apropie seara, aproape de apusul soarelui, pornesc toate cârdurile în lanțuri înălțate și prin-

tre croncăniturile celor bătrâni se aude ca un semnal subțire al puilor care de regulă urmează după mama lor în sbor pare că ar spune, „noapte bună“ trecătorilor de jos îndreptându-se spre locul de odihnă la baită.

E o pasăre măeastră, una din cele mai deștepte și mai frumoase cu penele cenușii și picioarele înalte gâtul lung înălțat în sus, cu ochii ageri și cu un cioc tare, ajunge în greutate până la 9 kilograme, Cocorul ne vizitează primăvara când trece în cioporuri în nopțile senine ale lui Martie, spre nord; iar toamna se înapoiază cu puii lor ce se prădesc în timpul verei, când fac un popas la noi.

Cocorul ca pasăre de vânat este foarte greu de împușcat din cauza iscusimei lui, știind să se păzească. În sbor se înalță aproape întotdeauna peste bătaia armei, la pământ nu suferă mai aproape de 3—400 pași căci el zboară foarte repede, însă un vânător rutinat care i-a urmărit mereu și a făcut coală cu vânătoarea de cocori, tot poate să-i înșele și anume: am cunoscut pe cel mai dibaciu vânător de cocori, era un țaran de la Făgărașiu-Nou (Dobrogea) anume Duchin Roman, am luat parte cu el adesea ori la vânătoarea de cocori. Mai întâi trebuia să constatăm bătaia vântului să nu mergem sub vânt ci contra, apoi ne îmbrăcam de sus până jos cu măturici depe răzoare și iarbă care erau bine legate de trup cu sfoară și când vedeam că cioporul să lasă în jos la pământ și a intrat în porumb atunci porneam pitiș aplecați printre rândurile de porumb iar când ne apropiam ca 100 pași începem să mergem pe brânci până ca la 50 pași, și dacă nu ne simțea ne sculam repede în sus. Toți erau atenți cu capetele ridicate în sus neștiind ce matahală verde și mare e aceia. Din iuțea trăgând câte un foc jos și unul în sbor rămânând pe loc câte 2—3, însă dacă erau numai aripați, iar picioarele și trupul sănătos, fugiau, așa că trebuia să mai tragem un foc că cu fuga nu îl ajungeam. Se mai puteau împușca atunci când era negură dimineața, atunci să pierdeau în sbor și sburau pe jos, chemându-se mercu unii pe alți, neputând observa omul de la distanță dându-ne posibilitatea să facem dubleuri. Iar cu căruța nu suferă să te apropie, cum se întâmpla la vânătoarea de dropii și găște.

D. Sanmartin 8/VII/923. [Victor Popa Radu.

Ce-i ogarul și ce-i copoiul ?

Iată niște întrebări cari de sigur, socotesc, că vor interesa pe vânători; iar răspunsurile vor fi cetite cu interes. Și unul și altul sunt două specii de câini mosteniți ca proveniență din țara noastră, după tradiții, c'or fi fost importati în vremuri uitate și c'or fi și alte rase puțin importă. Noi să vorbim de rasele noastre.

Ca animal ogarul este înalt, picioare subțiri, corp lung, cap mic și lungueț și foarte ager la fugă; din contră copoiul, scurt, picioare groase-obicinuite, părul negru cu roșiu, la fugă greoi.

La vânătoare :

Este destul numai ca iepurile să plece și ogarul să-l vadă și atunci și unul și altul la fugă, atunci începe lupta pe viață și moarte. Ori câte mijloace ar întrebuința iepurile spre a scăpa, totuși ogarul îl întrece prin mărime iuțime și inteligență îl ajunge și îl omoară. Poate să fugă moșii ogarul este după el.

Am văzut ogari, cari deși nu l a văzut pe urechiat, când și-a luat drumul, la strigătul de „tut“ sare în sus de 3—4 metri și destul numai să l asemenea la o distanță chiar până la 200 metri și atunci al lui este. Am văzut vânători care au ridicat în brațe ogarul și i a arătat iepurile depărtându-se și destul numai că l'a văzut și lupta a început. Am văzut ogari cari au gonit atâta timp după un iepure, când l'a prins, ogarul a căzut cu el luat de picior, și iepurile și ogarul numai puteau să facă vre-o mișcare. Vânătorul care-i urmărea călare a omorât iepurile, iar ogarul readus la simțiri cu apă.

Copoiul, găsește urma pe unde iepurile iese la pășunat sau la plimbările lui nocturne, urmărește acea urmă până ce iepurile îl simte că se apropie și pleacă. Atunci copoiul începe să latre pe urmă-i, iepurile ia spre pădure Copoiul la pădure se întrebuințează. Iepurile se infundă prin măracinișul, desișul, drumurile umblate spre a-și încurca urma, în această goană întâlnește pe vânător, care-l împușcă.

Nici un copoi nu urmărește cu ochii vânatul, ci cu nasul pe pământ, după miros.

E prohibită vânătoare

(după „LE RIR“)

Este imposibil ca un copoi să prindă un epure ori cât l'ar goni, fie și vătui. Aceștia sunt și mai greu de urmărit. Cu copoiul, nici odată el nu și ia drumul drept, fuge cât fuge, se îrapoiază la locul unde a fost născut și unde crește, trece în diferite direcții drumurile, le'n crucișează, vine pe acelaș drum până ce copoiul numai știe ce urmă să gonească și atunci zăpăcit, plictisit pleacă și-l lasă în pace căutându-și alt vânat. Numai vânatul rănit poate fi prins de copoi, cu toate că am văzut vânat rănit și imposibil a mai fi descoperit de copoi, fiindcă el atunci imediat se pitește într'un mărăciniș, de unde nu se mai școală. Copoiul urmărește în diferite direcții, numai găsește urma, pleacă și astfel vânatul rămâne.

Să se aibă în vedere ca iepurile când voește a se culca (piti) după ce și-a încurcat urma și după ce a observat locul unde poate să se culce, face un salt uriaș chiar până la 10 metri și aci se pitește. Copoiul care nu mai găsește urma mai caută în diferite direcții, nemai dând de urmă, pleacă. Numai rare ori se întâmplă contrariul.

Inconveniente :

Ogarul pe lângă că trebuie a-l ține în casă este feroce când prinde epurile, numai să asțiți la vaetele bietului epure și la schingiuirile ogarului cu ascuțitii lui dinți.

Epurile chiar de nu e prins, fiind dus departe și speriat nu mai revine, pe câtă vreme, copoiul latră fără a vede ceva, pe miros și de ai noroc a întâlni vânatul tragi, de nu noroc bun că epurile a rămas și mâine tot aci'l găsești.

La câmp, copoiul nu'l poți întrebuința, aci vânătorul și-are partea. Singur unde și are rolul e pădurea și aci are foarte puțin, căci după o goană obosește, numai are poftă, de aci încolo îl întrebuințezi, mai mult de a descoperi și atunci tot iscusința vânătorului. Ogarul însă este periculos în toate timpurile, căci toți cei ce au ogari nici odată nu se despart de el, în ori ce timp.

Fiind la muncă, un epure sculat de muncitori pleacă, ogarul îl vede și atunci dracul e al lui. Umila mea părere este, că ogarii trebuiesc distruși. Nici un alt animal nu poate fi mai periculos, nu poate distruge acest soi de vânat ca ogarul.

Copoiul doarme afară pe orice timp și nu poate fi întrebuințat de cât la pădure și acolo treabă foarte puțină. Din partea copoilor, epuri, ar fi ca iarbă. Ce să faci cu miros, când puterea n'o ai să-l ajungi!? Așa-i copoiul. Sunt vânător bătrân și chiar mă socotesc din cei mai buni trăgaci și n'am văzut o vânătoare cu copoi, unde să cadă 10 epuri, dar de la picior pe câmp, prin pădure, da, au căzut mulți și foarte mulți. Înainte vreme, se vâna cu ogari, și la curțile boierești se vedeau 10 — 20 ogari, dar atunci câmpiile, nu erau câmpii, ci păduri, erau atâta mărăciniș, atâtea ierburi, avea bietul epure loc destul a se piti și scăpa de dușman astăzi pădurile aproape s'au dus; pe câmpii numai există mărăciniș, decât câmpii lucii. Acum ogarul este în toată splendoarea și acum el distruge totul, de aceea ogarii trebuiesc distruși, de voim să mai avem epuri....

Un lucru m'a mirat de ce legea a făcut deosebire între copoiul nostru și seterul importat? Nu, și unul și altul caută și descoperă vânatul după miros? Atunci de ce ură pe copoi și dragoste seterului?

Apoi nu este egal, cupoiul, cu goana lătratu-lui sperind epurile, să 'ntâlnească pe vânător, cu bătaia cu gonaci când sperii epurii să 'ntâlnească vânătorul? Unde cad mai mulți? Socotesc, că la bătae. De aceea dar ași ruga pe onorații colegi de vânătoare să aibă dragoste de copoi. El este tot atât de nobil ca și seterul. Ce frumusețe, ce simți sufletește, pe dimineți liniștite, absorbind aerul proaspăt, iar vocea copoiului, hăulind, în pădure! Simți că te renaști. Atunci iscusința a trei rivali: copoiul urmărind pe cel ce ia băut vinul și nu i-l a-

FEDERAȚIA VÂNĂTORILOR, BUCUREȘTI

STATUT

CAP. I.

Art. 1. Se înființează în România o Societate sub numele de „FEDERAȚIA VANĂTORILOR” cu reședința în București.

CAP. II.

Scopul

Art. 2. Scopul Federației este: a) de a grupa la un loc toate societățile de vânătoare și pe vânătorii din întreaga țară pentru binele general vânătoresc.

b) Sunt cu desăvârșire excluse din scopurile Federației, arendările de terenuri pentru vânătoare.

c) A da concurs statului, servindu-i ca auxiliar, putând avea chiar un caracter oficios, pentru aplicarea legii, acordând, după mijloacele Federației recompense în bani, certificate, etc. acelor cari prin activitatea lor s'au arătat folositori intereselor vânătoarești, sub orice formă.

d) Va acorda subvenții și va face donațiuni publicațiilor vânătoarești, pe care le va găsi că merită aceste ajutoare.

e) Protejarea, conservarea și chiar înmulțirea vânatului folositor, intervenind pentru a se reglementa pe zone, împușcarea vânatului sedentar.

plătit, acesta căutând a se strecura prin părțile cele mai anevoioase de străbătut, căutând a înșela pe urmăritor și vânător și dibăcia vânătorului căutând a-și lua poziții, a se tupila, a aștepta și a împușca pe cel ce caută a înșela pe amândoi. Este un tablou picant și demn de admirat! Dar, acest soi nu convine tuturor, fiindcă este anevoios și plicticos. Vânătorii de azi vor distracții, vor a trage și a distruge. Nu suntem mai feroși noi?

La bătaii cu gonaci nu cad sute de epuri, și ne mai mirăm de ce n'avem vânat?

1923, Iunie 26 Plenița.

Const. I. Dinulescu.
Președ. societății „Soimul”

APLICAREA

Pentru d. Ministru de Domenii

București

Primi din partea unui amic din Teleorman o scrisoare prin care ni se comunică că direcția vânătoarei, din ministerul de domenii, a închiriat în detrimentul vânătorilor și a vechei societăți de vânătoare din T.-Măgurele toate terenurile, zăvoaiele și ostroavele din împrejurimi, prin bună învoială, deși era licitația fixată pentru 25 Iunie a. c.

E un abuz ce se face de administrație și ar trebui să înceteze odată cu favoritismul, în detrimentul celor cu mijloace restrânse și contra legii.

10 Iunie 1923.

Muhu

f) Va interveni la trebuință pe lângă societățile actuale de vânătoare, din întreaga țară, ca ele să organizeze vânători sistematice pentru distrugerea animalelor și păsărilor răpitoare, în limitele legii și a statutelor lor respective.

g) Organizări de congrese, pentru dezbaterile și expunerea chestiunilor vânătoarești și care să procure membrilor săi sprijinul moral, pentru apărarea drepturilor lor, după un program stabilit de Consiliul de Administrație.

h) Va avea o sală sau chiar un local propriu pentru întrunirile tuturor societăților de vânătoare și pentru congresele vânătoarești, prevăzut acel local, cu o sală de lectură sportivă și o bibliotecă.

INSEMNAȚI

Desidența Uniunii, ca să atragă pe amicii noștri în Societate uzează de o minciună, că mulți sau înscris și citând chiar numele unor amici, cărora nu le-a trecut prin minte nicio dată așa ceva.

Se înșală dacă cred, că pentru o economie de un leu, doi la kilogramul de alice îi vor convinge, să trădeze o cauză a lor proprie.

* * *

Soc. vânătorilor din T. Măgurele «Vulturul» a avut adunarea generală la 3 Iunie 1923, sub președenția d-lui Take Slăvescu.

S'a aprobat bilanțul și s'a dat descărcarea comitetului de gestiunea pe 1922/23.

S'a majorat taxa de înscriere pentru viitor la 200 lei.

S'a hotărât a se interveni spre a nu se mai trage cu arme cu glonte pe baltă spre a se evita accidentele etc.

S'a reales pe anul în curs vechiul comitet.

* * *

Un grup de prieteni au hotărât formarea unei noi societăți care să apere interesele generale tuturor vânătorilor, sub numele de «FEDERAȚIA VÂNĂTORILOR» și a căror statute le publicăm prezentând un interes deosebit pentru vânători.

* * *

Suntem rugați de numeroși camarazi de vânătoare, să întrebăm Direcția Generală a Regiei Monopolurilor Statului, care e motivul de nu se găsește pulbere de vânat pe la depozitele din întreaga țară. Se știe că pulbere nu se dă decât pe baza permisului de vânătoare, cu toate acestea nu s'a dat pulbere de câteva luni.

Cum deschiderea sezonului de vânătoare s'a apropiat, se impune, în interesul și a vânătorilor și al

i) Procurarea de articole de vânătoare și chiar sportive pentru membrii Federației.

j) Inițierea unui contencios pur vânătoresc, având la trebuință ramificări în toată țara, centrul fiind în București, și având printre însărcinările sale rezolvarea diferendelor ivite între diferitele societăți de vânătoare.

k) Îmbunătățirea și răspândirea raselor de câini de vânătoare.

l) Inițierea unui registru de origină pentru câinii de rasă, indiferent dacă sunt născuți în țară sau importați din străinătate, care însă întrunesc riguros condițiunile tipului din care fac parte, redactându-se în acest sens un regulament special. Registrul va purta numele: CARTEA CĂNILOR DE RASA.

statului, o imediată aprovizionare a depozitelor cu pulberea necesară.

* * *

Pentru 4 August 1923 ora 10 dim., s'a organizat la Cluj un *tir de porumbei* cu concursul Clubului sportiv „Victoria” a „Clubului Vânătorilor” și a soc. „Fauna”.

Prețurile locurilor: loja 250 lei; rândurile celelalte 30 lei; loc de stat 15 lei.

Se va trage la porumbei vii și de lut.

Muzica militară va dilecta publicul.

* * *

Adunarea generală ordinară a societății de vânatoare din Făgăraș va avea loc la 20 Iulie a. c. orele 2 p. m., în sala de ședințe a băncii „Vorschussverein” din Făgăraș.

* * *

Atragem atenția asupra anunțului din pagina 7 a Cercului Vânătorilor.

Prețurile mult mai convenabile ca'n altă parte.

Se recomandă vânătorilor și tuturor societăților de vânatoare să cumpere munițiuni dela Cerc: Str. I. C. Brătianu 31.

* * *

Atelierul de curelărie M. Soglu & S. Berbec s'a mutat în calea Victoriei No. 73, unde execută în această branșă lucrări artistice și pe prețuri foarte ieftine.

Se recomandă vânătorilor.

* * *

La 20 Iulie st. v., 1923, Societatea Vânătorilor CERBUL din Azuga, își serbează patronul (Sf. Ilie).

* * *

m) Organizări de concursuri, expozițiuni, musee, etc.

n) Inițierea unui serviciu pentru întreținerea câinilor în pensiune și pentru dresat, formându-se la trebuință și parcuri pentru dresaj.

o) Mijlocirea importului, de câini de rasă, din străinătate pentru membri, Federația servind mai mult ca garanție morală, față de furnizori.

p) Combaterea prin orice mijloc a furturilor de câini.

CAP. III

Membrii

Art. 3. — Membrii Federației Vânătorilor, sunt toți vânătorii cari se înscriu în Federație printr'o cerere adresată Președintelui precum și acei din Societățile de vânatoare afiliate la Federație.

Art. 4. — Membrii activi sunt acei ce se înscriu direct la Federație și plătesc la început, odată pentru totdeauna, o taxă de în-

Prin deciziunea ministerială No. 42085/1923, Societatea Vânătorilor CERBUL din Azuga (Prahova) a fost recunoscută pentru funcționare.

* * *

CORESPONDENȚA CU PROVINCIA

D. M. Iași. — Se reped flămânzii. Le lipsesc abonați. Au și dreptul să aibă pretenția după atâtea servicii aduse vânătorilor: cutia de pulbere a făcut-o 400 lei; terenurile societăților se iau și se dau favoriților, revistă fără rivală etc. etc.

Probabil au făcut coadă vânătorii înscriindu-se.

C. Vasiliu. Craiova. — Oltenii îi știam mai curajoși. De d-ta nu mă îndoiesc. Fii liniștit și convinge-i și pe ceilalți să stea liniștiți.

D. B. Brăila. — Spune și asigură camarazii noștri că nici Uniunea și nici Revista n'au pierit și *nu vor pieri*. Nu e compusă din câțiva inși, ca cea boerească.

C. V. Tecuciu. — Excelența sa n'a răspuns. Rușinos dar sănătos. Interesul poartă fesul.

C. L. Huși. — Scrie deslușit și publicăm.

MICA PUBLICITATE

Coarne de cerbi de vânzare. Peste 40 perechi, colecție rară: 10 perechi au între 8—16 ramuri; 21 perechi sunt mai mici însă rarități (anormale); vre-o 13 perechi diferite. Toate cu feasta capului și montate pe plăci de lemn. Adresa: Revista Vânătorilor, Str. 13 Septembrie, 85. Buc. **Căței-braci** foarte frumoși. Str. Epurilor, 40.

Pui de lup. Șapte bucăți și doi pui de vulpe de vânzare. A se adresa d-lui Eug. Adriani, proprietar str. T. Vladimirescu 23, R. Vâlcea.

scriere de 20 lei și fără cotizații lunare sau anuale. Ei trebne să fie cetățeni români, străinii nu pot fi decât membrii aderenți, plătind însă aceiași taxă de înscriere ca și membrii activi.

Art. 5. — Membrii aderenți sunt acei cari fac parte din societățile de vânatoare afiliate la Federație.

Art. 6. — Societățile de vânatoare afiliate la Federație nu plătesc decât o taxă de afiliere de 20 lei, în afară de donațiunile sau subscripțiile membrilor, care sunt benevole.

Art. 7. — Membrii onorifici sunt acele persoane care au adus servicii importante Federației sau sportului vânătorei sau care au dat ajutoare bănești în folosul scopurilor urmărite de Federație.

Ei sunt proclamați membrii de onoare de consiliul de Administrație convocat expres și cu două treimi din numărul celor prezenți.

(Va urmă.)

Reviste recomandate

CHASSE & PECHE

L'un des organes
sportifs les plus ré-
pandus.

CHASSE, CHIENS, PECHE, HIPPOLOGIE,
AVICULTURE, etc.

DIRECTION: 72 rue de la Concorde,
BRUXELLES (Belgique)

BUREAUX à PARIS: 92, rue de Richelieu

DEMANDEZ DES NOS SPECIMENS

LE CHIEN

Revue mensuelle illustrée des
amateurs de chiens de race

Direction: 5, Place du Corbeau,
Strasbourg (France)

Abonament: 8 frs.

IL CACCIATORE ITALIANO

Hebdomadaire

6, Via Bagutta

MILAN

Abonnement: 15 francs par an.

IL CINEGETICO

Hebdomadaire

5, Viale Pola

ROME

Abonament: 25 Lire

IL CORRIERE DEL CACCIATORE

Bi-mensuel

4, Via Olmetto

MILAN

Abonnement: 15 francs par an

NEMBROD

Hebdomadaire

Salita Santa Caterina No. 4

GENOVA

Abonament: 20 Lire

Genți de vânătoare -- Cartușiere -- Tocuri
≡ pentru arme ≡

Zgârzi-lese, Jambiere, curele de arme, Botnițe de câini, Bice de vânătoare, Cra-vașe împletite, Port-bagaje, Roch-Sacuri. Cutii pentru cartușe etc. și ori ce articol de vânătoare (în ceea ce privește curelăria).

— Atelierul de curelărie —

M. Soglu & S. Berbec

Calea Victoriei No. 73
(vis-a-vis de Biserica Albă)

— BUCUREȘTI —

Lucru artistic și cu prețuri absolut convenabile. Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

N. B. Membrii Uniunii Generale a Vânătorilor se bucură de o reducere de 10 la sută.

REVISTA VĂNĂTORILOR
STR. 13 SEPTEMBRIE, 85.—BUCUREȘTI

Domniei-Sale

Domnului

— 5 LEI —

≡ INSTITUTUL ≡
DERMOPLASTIC-ZOOLOGIC

≡ pentru împăiere ≡
PROPRIETAR:

IOSIF ENĂCHESCU-MUȘCEL

27, STRADA AVEDIC, 27
(prin Șoseaua Kiseleff)

— (Casa proprie. — Telefon 3219) —

Primește tot felul de animale pentru naturalizat (împăiat) cari se vor executa după cea mai nouă dermoplastică. Primește piei de animale pentru argăsit și prepararea lor ca: covoare, capete, etc. Pentru muzeele școlare, furnizează tot felul de obiecte zoologice necesare studiului istoriei naturale.

Membrii Uniunii Generale a Vânătorilor se bucură de o reducere de 20 la sută.